

Ἡ Μεταμόρφωση
τοῦ Σωτήρος

Ἄνεβαιναν μέ τόν Διδάσκαλο, «εἰς ὄρος ὑψηλόν», τό Θαβώρ. Οἱ τρεῖς Μαθητές τοῦ Κυρίου: «Πέτρος καί Ἰάκωβος καί Ἰωάννης». Μέσα στή σιωπή καί στό μυστήριο αὐτή ἡ πορεία... Κάπου σταμάτησαν.

Κι ἐκεῖ! ὦ, ἐκεῖ, τί βλέπουν τά χωματένια μάτια τους; Τή δόξα τοῦ Χριστοῦ! Ἐνα φῶς ὑπερκόσμιο, ἐκθαμβωτικό, διάχυτο νά περιβάλλει τόν Διδάσκαλό τους. Κι Ἐκεῖνος νά λάμπει ὅλος, ἐκτυφλωτικά!

Ξαφνικά κατάπληκτοι ἐνίωσαν νά βρίσκονται στό ἐπίπεδο τῆς γῆς κι ὅμως νά βλέπουν σέ ἐπίπεδο οὐρανοῦ. Εἶδαν τούς ὀνομαστούς ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Μωϋσῆ καί Ἥλία νά συνομιλοῦν μέ τόν Κύριο. Ἄκουσαν - τί ἦταν αὐτό! - βροντερή τή φωνή τοῦ Θεοῦ: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός...».

Ἐνα θέαμα καί ἕνα ἄκουσμα ὑπέρχονο, ὑπερκόσμιο, θεῖο: Ἀποκάλυψη καί φανέρωση τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, στή θεία Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου. Ποιός ἦταν Αὐτός πού ταπεινά βάδιζε τούς δρόμους τῆς γῆς μας!...

Τί χαρά καί τί δύναμη γιά τούς Μαθητές! Ἄχ, νά μὴ τελείωνε ποτέ αὐτή ἡ εὐλογία. Τό 'πε ὁ θερμός μαθητής, ὁ Πέτρος: «Καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι». Εἶναι ὠραῖο, μοναδικά ὠραῖο νά εἴμαστε πάντα ἐδῶ. Ὅπως τώρα.

Καλότυχοι Μαθητές! Ἀξιοζήλευτοι.

Ἀλήθεια. Τί διέθεταν οἱ τρεῖς αὐτοῖ προνομιοῦχοι Μαθητές, ὥστε νά ἀξιωθοῦν νά δοῦν τό μεγαλεῖο καί τή δόξα τοῦ Θεοῦ; Τί;

Μᾶς λένε οἱ ἱεροὶ ἐρμηνευτές πὼς διακρίνονταν γιά τήν ἀγάπη τους στόν Κύριο.

Αὐτό ἦταν.

Βέβαια, ὅλοι οἱ Μαθητές ἀγαποῦσαν τόν Κύριο. Αὐτοῖ ὅμως οἱ τρεῖς εἶχαν ἀγάπη ιδιαίτερα σφοδρή, ζέση πίστεως, ἀφοσίωση.

Αὐτά ἦταν τά προσόντα τους.

Γι' αὐτό καί ἀξιώθηκαν αὐτή τήν ἐξαιρετική τιμή. Γι' αὐτό καί τούς «ἐφοδίασε» ὁ Κύριος μέ τήν ξεχωριστή αὐτή ἐμπειρία: Νά δοῦν τό ἄκτιστο φῶς. Γιά νά μποροῦν νά λένε στό κάλεσμά τους, ἀργότερα, πρὸς τό λαό: «Ἄ ἐθεασάμεθα... ταῦτα λαλοῦμεν». Αὐτά πού εἶδαμε... αὐτά καί κηρύττουμε.

* * *

Ὅμως τά ἴδια «προσόντα» χρειάζονται καί σέ κάθε ἐποχή, γιά νά ἀπολαμβάνει κανεὶς στό Θαβώρ τῆς ψυχῆς του τό μεγαλεῖο καί τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀγάπη πολλή στό Θεό, πίστη θερμή, ἀφοσίωση, λαχτάρα γιά τή παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή ζωή του, ἐπιθυμία «νά 'ναι τοῦ Χριστοῦ».

Καί τότε ὁ Χριστός ἀποκαλύπτεται στήν ψυχή καί τήν βεβαιώνει γιά τά «μὴ βλεπόμενα καί μὴ φαινόμενα», πού εἶναι ὅμως τά «μένοντα καί αἰώνια», αὐτά πού μποροῦν ἀπό τώρα νά καθορίζουν τή ζωή μας.

Από μικρός ο Θεοχάρης είχε συνηθίσει στά δύσκολα. Δέν ήταν μόνο ή όρφάνια του πού τον βρήκε στην πύο τρυφερή ήλικία αλλά και ή φόβος του τυράννου πού τά χρόνια εκείνα της Όθωμανικής κυριαρχίας έπικρεμόταν ως καθημερινή άπειλή γιά τους ύπόδουλους Έλληνες. Μιά άδικη κατηγορία ή κάποια άσήμαντη άφορμή άρκοϋσε γιά νά όδηγήσει έναν χριστιανό σε φρικτά βασανιστήρια ή άκόμη και στο μαρτυρικό θάνατο. Τά έβλεπε όλα αυτά ή Θεοχάρης εκεί στη Νεάπολη της Καππαδοκίας, πού ζούσε, και προσευχόταν κάθε μέρα στον Πανάγαθο Θεό νά τον προστατεύει από κάθε κακό. Τί κι άν δέν ήξερε πολλά γράμματα; Είχε μάθει πολύ καλά την προσευχή του και μέ πίστη στήριζε πάντοτε την έλπίδα του στην Πρόνοια του Θεού.

Στήριγμά του ή προσευχή

έβλεπαν τά νεαρά βλαστάρια τους νά ξεριζώνονται από την οικογενειακή έστία και νά σέρονται αιχμάλωτα από τους Τούρκους. Ανάμεσά τους κι ή μικρός Θεοχάρης. Αυτός δέν είχε γονείς νά τον άποχαιρετήσουν. Αισθανόταν όμως τον Θεό Πατέρα κι έτσι ούτε μοναξιά ένιωθε, ούτε έχανε τό θάρρος του. Άλλωστε ήξερε στις δύσκολες ώρες νά καταφεύγει στην προσευχή. Αυτό έκανε και τώρα. Και ή φιλόανθρωπος Θεός άκουσε την προσευχή του.

Κάποια μέρα όμως μία είδηση συνταρακτική κατατρόμαξε τους χριστιανούς της περιοχής. Ό σουλτάνος Άχμέτ διάταξε νά συγκεντρώσουν όλα τά άγόρια των χριστιανών σε στρατόπεδα. Φόβος και τρόμος άπλώθηκε παντού. Νέο παιδομάζωμα! Θα κάνουν, λοιπόν, τά παιδιά μας Γενίτσαρους; Θεέ μου, λυπήσου μας... Μέ δάκρυα στά μάτια οί γονείς

Μιά ήμέρα, ή Τουρκός κατής (=δικαστής) της περιοχής καθώς περνούσε από τό στρατόπεδο πρόσεξε αυτό τό παιδί κάπως περισσότερο. Η σεμνότητα και τό καθαρό βλέμμα του μικρού Θεοχάρη του έκαναν ιδιαίτερη έντύπωση. Σκέφθηκε νά τον προσλάβει στην ύπηρεσία του και πράγματι τον πήρε κοντά του και του άνέθεσε τή φροντίδα του στάβλου του. Εκεί ή Θεοχάρης εργάστηκε ύποδειγματικά. Ό κατής και ή σύζυγός του τον θαύμαζαν γιά την προθυμία και την εργατικότητα του. Και τό νεαρό χριστιανόπουλο πρωςί και

βράδυ ποτέ δέν παρέλειπε τήν προσευχή του.

Ένα βράδυ ή γυναίκα του Τούρκου είδε τό μικρό άγόρι νά προσεύχεται μέ τά χέρια ύψωμένα στόν ούρανό γιά πολλή ώρα. Έντυπωσιάστηκε από τήν εϋλάβειά του κι έπειδή πολύ τόν έκτιμοϋσε γιά τόν άκέραιο χαρακτήρα του, έπεισε τό σύζυγό της νά κρατήσουν τό παιδί γιά νά τό παντρέψουν μέ τήν κόρη τους.

Πράγματι ύστερα από άρκετό καιρό, ό κατής του άποκάλυψε τό σχέδιο, πού έκανε μέ τή γυναίκα του:

–Θεοχάρη, νομίζουμε ότι είσαι ό πιό κατάλληλος γιά νά γίνεις σύζυγος τής κόρης μας και κληρονόμος τής περιουσίας μας. Ένα πράγμα μόνο θέλουμε από σένα. Νά γίνεις μουσουλμάνος.

Στό άκουσμα τής τελευταίας πρότασης, ό Θεοχάρης τινάχθηκε, λές και τόν κτύπησε ήλεκτρικό ρεύμα:

–Αυτό είναι άδύνατον! Έγώ γεννήθηκα και βαπτίσθηκα χριστιανός και ποτέ δέν πρόκειται νά άρνηθώ τήν πίστη τών γονέων μου, άποκρίθηκε έντονα.

Ό Τούρκος δικαστής όργίστηκε. Άρχισε νά φωνάζει και νά τόν άπειλεί κι έπειτα τόν άφησε γιά λίγο έλεύθερο νά τό ξανασκεφθει και νά του άπαντήσει.

Στό μεταξύ ό Θεοχάρης φρόντισε νά πάει στην έκκλησία, όπου έξομολογήθηκε και κοινώνησε. Ένισχυμένος από τή θεία χάρη, επέστρεψε στό άφεντικό του. Μέ σταθερότητα επανέλαβε τήν άρνησή του και όμολόγησε πάλι τήν πίστη του. Ό Τούρκος κατής διέταξε νά τόν ρίξουν στη φυλακή, χωρίς νά του δίνουν τροφή παρά μόνο λίγο νερό σέ άραιά διαστήματα. Τίποτε όμως δέν μποροϋσε νά καταβάλει τόν νεαρό ά-

θλητή τής πίστεως. Έ πείνα δέν τόν άγγιζε, διότι τόν έτρεφε ή προσευχή. Έ συνομιλία του μέ τόν Θεό χάριζε στην ψυχή του παρηγοριά και δύναμη. Του μετέδιδε μιά άνείπωτη χαρά και ειρήνη.

Στίς 20 Αϋγούστου 1740, κι άφοϋ άπέρριψε τίς νέες δελεαστικές προτάσεις του κυρίου του, άποφασίστηκε ή έκτέλεσή του. Όδηγήθηκε μιά ώρα δρόμο έξω από τήν πόλη. Οί δήμιοι τόν ρώτησαν γιά τελευταία φορά μήπως άλλαξε γνώμη. Ό Θεοχάρης αντί γιά άλλη απάντηση, άρχισε νά προσεύχεται. Αϋτοί έξαγριώθηκαν. Θεώρησαν ότι τούς κοροϊδεϋει κι άρχισαν νά τόν λιθοβολοϋν. Έκείνος συνέχισε νά προσεύχεται. Όταν είδαν ότι τίποτε δέν μποροϋσε νά τόν λυγίσει, τόν κρέμασαν σέ μιά λεύκα κι εκεί ή ψυχή του νεαροϋ μάρτυρα πέταξε γιά τόν ούρανό.

Όταν έριξαν τό σωμα του στόν λάκκο πού έσκαψαν εκεί, ξεσπασε θύελλα πού σκόρπισε τόν πανικό άνάμεσα στους Τούρκους. Τά λείψανα του άγίου μάρτυρα βρέθηκαν άργότερα, κατόπιν θείας άποκάλυψης, και μεταφέρθηκαν στη Θεσσαλονίκη. Έ μνήμη του τιμάται κάθε χρόνο στις 20 Αϋγούστου.

Ένα πεντάρφανο παιδί, μέσα από τόσες περιπέτειες, μέ μόνο στήριγμά του τήν προσευχή, έμεινε σταθερό στην πίστη του και άξιώθηκε νά μαρτυρήσει γιά τόν Χριστό.

Πανένδοξε νεομάρτυρα, άγιε Θεοχάρη, βοήθησε κι έμας νά καταφεύγουμε στην προσευχή σέ κάθε στιγμή τής ζωής μας, στηρίζοντας σ' Έκείνον μόνο τήν έλπίδα μας!

Νικηφόρος

Παράσημο ανδρείας στό πολεμικό

«Έλλη»

Αύγουστος καί γυρνάμε 70 χρόνια πίσω, στις 15 Αυγούστου του 1940. Ή γιορτή της Παναγίας. Πλήθη προσκυνητών έχουν συγκεντρωθεί στη χάρη της στο νησί της Τήνου.

Στόν ὄρμο τοῦ λιμανιοῦ ἔχει φτάσει τὰ ξημερώματα ἀπό τή Μήλο καί τό ἱστορικό εὐδρομο τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου «Έλλη», σημαιοστολισμένο, μεταφέροντας ἄγλημα τοῦ ναυτικοῦ, γιά ν' ἀποδώσει τιμές στήν Προστάτιδα τοῦ ἔθνους μας. Ἐκεῖ σέ λίγο θά δεχτεῖ ἀπόσμενα τό ἄνανδρο κτύπημα Ἰταλικοῦ ὑποβρυχίου.

Ὁ στόχος ἦταν φανερός: νά καμφθεῖ τό ἠθικό τοῦ λαοῦ μας στό πολεμικό κλίμα τῆς ἐποχῆς. Ὅμως ἡ ἱερόσυλη πράξη θά φέρει τό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἡ προσβολή τῆς Μεγαλόχαρης θά χρωματίσει μέ ἱερότητα τόν ἀγώνα πού ἀρχίζει πλέον νά προετοιμάζεται καί θά δημιουργήσει «σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα μιᾶ ἀπόλυτη ἐνότητα», ὅπως τό παραδέχθηκε ἀργότερα καί ὁ ἴδιος ὁ Ἰταλός πρεσβευτής Γκράτσι.

Ἐκεῖνο λοιπόν τό πρωινό, καθώς τό πλήρωμα καταγινόταν μέ τόν εὐπρεπισμό τοῦ πλοίου, φάνηκε στόν ὀρίζοντα μιᾶ ξένης ἐθνικότητας ἀεράκατος νά διαγράφει δύο κύκλους πάνω ἀπό τόν ὄρμο τῆς Τήνου κι ἔπειτα νά ἐξαφανίζεται βορειοδυτικά. Ἀπό τή στιγμή αὐτή ὄλοι βρίσκονταν σ' ἐπιφυλακή καί πλήρη ἐτοιμότητα γιά ἄμεση ἀντίδραση. Ὅταν ὅμως ἡ ὥρα κυλοῦσε χωρίς ἄλλη ὑποπτη ἐνδειξη, καί πάλι οἱ προετοιμασίες γιά τήν ἀπόδοση τιμῶν συνεχίστηκαν μέ τήν ἴδια σπουδή.

Μά, οὔτε δύο ὥρες δέν εἶχαν περάσει ἀπό τήν προκλητική παραβίαση καί τό ἀπόσμενο ἐγινε. Ἐνας τρομαχτικός κρότος συγκλόνησε τό πλοῖο ἀκριβῶς στις 8.25'. Ἀπό τήν τρομερή ταλάντευση ὄλοι ἀνατράπηκαν. Ἄλλοι ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔπεσαν κάτω, κάποιοι τραυματισμένοι. Ἄλλοι βρέθηκαν νά κολυμβοῦν στή θάλασσα γύρω ἀπό τό πλοῖο. Τό κατάστρωμα εἶχε γεμίσει μέ νερά καί πετρέλαια, ἐνῶ σέ διάφορα σημεία τοῦ

καραβιού είχαν δημιουργηθεί ρήγματα. Οι τρεις διαδοχικές εκρήξεις από τις τορπίλλες, πού κτύπησαν τό πλοίο στά ύφαλά του, ἄφησαν τραγικό τόν ἀπολογισμό, μέ πιά ὀδυνηρή συνέπεια, τά θύματα, τούς ἥρωες τοῦ καθήκοντος, πού εἴτε τραυματίστηκαν, εἴτε ἐξαφανίστηκαν, ἐνώ ἕνας, κελευστής, βρέθηκε ἤδη νεκρός.

Μιά τελευταία ἐλπίδα ὑπῆρχε γιά νά περισώσουν ὅ,τι πλέον ἀπέμενε ἀπό τό χτυπημένο καράβι. Ἡ ρυμούλκηση. Ὁ πλοίαρχος Ἀ. Χατζόπουλος διέταξε τόν ἀνθυποπλοίαρχο νά πλησιάσει μέ κάθε τρόπο τά ἐπιβατηγά πλοῖα τοῦ λιμανιοῦ καί νά συνεννοηθεῖ σχετικά μέ τό ἐξαιρετικά ἐπείγον ζήτημα.

Ἀπό λεπτό σέ λεπτό αὐξανόταν ἡ κλίση τοῦ πολεμικοῦ «Ἑλλη». Κι ὁμως ὁ κυβερνήτης, ψύχραιμος, δέν ἐγκατέλειπε τή θέση του. Περιμένε. Ἐλπίζε κι ἔδινε ἐλπίδες. Παράλληλα τό ἐνδιαφέρον του στράφηκε στή διάσωση ὅσων εἶχαν ἀποκλειστεῖ. Οἱ δραματικές στιγμές ἀναδεικνυαν ἐκεῖνες τίς ὥρες τίς διαχρονικές ἀρετές τοῦ Ἑλληνα ναυτικοῦ τήν ἀλληλεγγύη, τήν ἀνθρωπιά, τήν ὑψηλή αἴσθηση τοῦ χρέους, τήν αὐτοθυσία.

Ἐνα ρίγος διαπέρασε ὅσους ἐπιζοῦσαν, καθώς φάνηκε ἐπιτέλους νά πλησιάζει τό ἐπιβατηγό «Ἐσπερος». Τότε ὁ καπετάνιος, ταλαιπωρημένος ἀλλά μέ ἀπόλυτη αὐτοκυριαρχία, διέταξε τούς ἄνδρες τοῦ πολεμικοῦ «Ἑλλη» νά κατέβουν στίς βενζινακάτους πού ἔφταναν, ἐνώ ὁ ἴδιος θά παρέμενε. Ὅλοι ἐπέμεναν νά τούς ἀκολουθήσει, μά ὁ καπετάνιος φαινόταν ἀνένδοτος· μέχρι πού τόν ἄρπαξαν μέ τή βία καί τόν κατέβασαν κι αὐτόν.

Ἡ ρυμούλκηση εἶχε προετοιμαστεῖ. Καί οἱ ναυτικοί στό «Ἐσπερος» δέχτηκαν τό κέλευσμα τοῦ καπετάνιου γιά «πρόσω». Ἡ συγκίνηση ὅλων ἦταν ἐκδηλη. Μά, καθώς τεντώθηκαν τά συρματόσχοινα, σέ λίγο, μετά ἀπό ἀπότομα ἀναπηδήματα, ἔσπασαν! Τότε ἦταν πού ὁ πόνος τούς κυρίευσε. Τό εὐδρομο «Ἑλλη» δέν μπορούσε νά σωθεῖ. Σέ λίγο τίποτα δέν θά ἀπέμενε στήν ἐπιφάνεια. Κι ὁμως. Εἶχε προσφέρει ἀκέραιο τό φόρο τιμῆς πρὸς τή Μεγαλόχαρη. Τοῦ ἄξιζε πλέον παράσημο ἀνδρείας. Γι' αὐτό καί τά πλήθη στό λιμάνι ξεσποῦσαν σέ ζητωκραυγές γιά τήν Πατρίδα.

Μετά τή θλιβερή τραγωδία πού συγκλόνησε τό πανελλήνιο, στό νησί τῆς Τήνου οἱ σημαίες κατέβηκαν μεσίστιες κι ὁ πένθιμος κτύπος τῆς καμπάνας συντονίζοταν στή θλίψη τῶν κατόικων καί τῶν προσκυνητῶν. Ὁ πόνος δυνάμωνε τήν προσευχή. Μιά μυστική παρηγοριά κι ἐλπίδα χύθηκε στίς καρδιές, ὅταν ἡ ἀπόφαση νά γίνει τελικά ἡ λιτανεῖα τῆς εἰκόνας τῆς Εὐαγγελίστριας διαδόθηκε παντοῦ.

Μέσα σέ ἀτμόσφαιρα μοναδικῆς κατάνυξης καί ἐνότητας ἐζησαν ὅλοι τήν παρουσία τῆς Παναγίας σ' ἐκείνη τήν ἀλησμόνητη λιτανεῖα. Καί καθώς γινόταν δέηση γιά τά θύματα τοῦ βυθισμένου «Ἑλλη», ὅλοι γονατισμένοι Τῆς ἐμπιστεύονταν μέ θερμῆς καρδιάς τήν προστασία τοῦ ἔθνους μας.

Ἐτσι προχώρησε ὁ Ἑλληνισμός στά δύσκολα χρόνια πού ἀκολούθησαν. Μέ πίστη στή βοήθεια τῆς Θεοτόκου. Καί ἡ Εὐαγγελίστρια ἔκανε τό θαῦμα της.

Κ.Α.

Σελίδες νεανικού ημερολογίου

ΤΟ ΚΑΘΡΕΦΤΑΚΙ ΚΙ Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

τητες νομίζω είναι μαζεμένα πάνω μου.

— Έεεε... για στάσου. Πάψε νά μέ κακολογείς, άκουσα μιά φωνή μέσα μου. Μή μέ άπορρίπτεις. Δός μου τήν εύκαιρία νά γίνω καλύτερη, πιό κοινωνική, πιό φιλότιμη, πιό εύγενική, μέ λιγότερες άπαιτήσεις καί πείσματα.

Φρόντισέ με λίγο όχι στό φτιάξιμο του προσώπου αλλά στό στολισμό τής ψυχής. Έκει νιώθω τό κενό. Δός μου πρότυπο, γιά ν' αλλάξω νοοτροπία κι από γκρινιάρια νά μάθω νά χαίρομαι ό,τι έχω και δέν είναι λίγα. Τότε, σου τό λέω εγώ ό ίδιος ό έαυτός σου, θά δεις πώς έχεις χαρίσματα ζηλευτά από πολλούς.

— Χά χά χά... γέλασα. Ποιόν ξεγελάς;

— Κανέναν. Όμως γιά νά κάνεις ό,τι σου λέω, πρέπει νά βρεις αυτό πού σου λείπει.

— Τί είναι αυτό;

— Ό κατάλληλος καθρέφτης, γιά νά καθρεφτίζεις βαθιά τήν ψυχή σου καί νά τήν καθαρίζεις. Άν τόν βρεις, τότε θά μάθεις νά χαμογελάς βαθιά, τότε θά ειρηνεύεις.

— Μου λείπει ό κατάλληλος καθρέφτης; Καί πού νά τόν βρώ; Έριξα έρευνητικά τό βλέμμα γύρω. Ό μητέρα όλα τά είχε μέ τάξη καί γούστο βαλμένα. Ό μεγάλος καθρέφτης μέ τήν ξύλινη σκαλιστή κορνίζα μου γυάλισε, μά δέν μου κίνησε τό ενδιαφέρον.

— Μπά, δέν ψάχνω έσένα, μονολόγησα.

Βρήκα κι άλλους καθρέφτες στό σπίτι, μά σίγουρα κάτι άλλο έψαχνα. Τό 'νωθα. Κάτι άλλο. Έναν καθρέφτη διαφορετικό.

Καθώς τά μάτια μου γύριζαν δεξιά άριστερά καρφώθηκαν στή μεγάλη εικόνα τής Γλυκοφιλούσας πλάι στό άναμμένο καντηλάκι.

Θυμήθηκα άμέσως τά λόγια τής θεολόγου μας, όταν μάς χαιρετούσε γιά καλοκαίρι στό τέλος τών έξετάσεων.

Μέ τό καθρεφτάκι μου διατηρώ καλές σχέσεις ιδιαίτερα τώρα τό καλοκαίρι. Τό κρατάω καί καθρεφτίζομαι. Μ' άρέσει νά παρατηρώ στή γυαλιστερή έπιφάνειά του τόν έαυτό μου. Τό ύφος, τά μαλλιά, τά χαρακτηριστικά του προσώπου μου, πού όσο τά παρατηρώ γίνονται νομίζω όμορφότερα.

Τότε σά νά τό άκούω νά μου λέει:

— Πάλι τά κατάφερα νά σέ κάνω νά χαμογελάσεις. Είσαι ώραία!

Όταν πάλι είμαι σίς κακές μου, τό άποφεύγω τό καθρεφτάκι μου άκόμη καί γιά ξεσκόνισμα, από φόβο μήν κατοπτριστεί μέσα του τό άγριεμένο πρόσωπό μου καί πάθω σόκ. Μου φταίνε όλα κι όλοι τέτοιες ώρες, χωρίς νά μπορώ νά προσδιορίσω τό «γιατί».

Μιά τέτοια μέρα πού άντίκρισα έκνευρισμένο, συνοφρυωμένο τό πρόσωπό μου στό καθρεφτάκι, νομίζοντας πώς φταίει εκείνο τό πέταξα κάτω μέ δύναμη.

— Τί νά σέ κάνω, άφου δέ μπορείς νά μου μιλήσεις; Άψυχο είσαι καί ψεύτικη ή εικόνα πού μου δείχνεις, άφου μέσα μου υπάρχει πάντα μιά άναζήτηση, ένα άνικανοποίητο. Γιά πέταμα είσαι, άφου δέ μέ βοηθάς νά βάλω μιά τάξη μέσα μου. Γιά πέταμα κι έσύ, μήπως κι εγώ; Όλα τά κουσούρια, οί άδεξιό-

Κάτω από τή Σκέπη του κόσμου

— Παιδιά, τώρα τό καλοκαίρι εϋχομαι νά βρείτε καί νά αξιοποιήσετε τόν λαμπρότερο καί όμορφότερο καθρέφτη πού ύπάρχει. Ίδιαίτερα έμείς οί γυναίκες, πού άγαπούμε περισσότερο τούς καθρέφτες. Ξέρετε ποιός είναι;

Τήν κοιτάξαμε χωρίς νά άπαντάμε. Έκείνη έβγαλε άπό τό φάκελό της μικρές βυζαντινές εικόνες τής Παναγίας καί μάς τίς έβαλε στά χέρια.

—Αυτός είναι, παιδιά, ό ωραιότερος καθρέφτης. Κρατήστε τον καί χρησιμοποιήστε τον τώρα τό καλοκαίρι.

Κοίταξα τή μεγάλη εικόνα, καθώς ξανάφερα στό νοϋ τά λόγια τής κυρίας Κ. Ή μορφή τής Παναγίας μέ τράβηξε σά μαγνήτης. Σά νά μου μιλούσε. Ήνωσα ζεστασιά, ήρεμία. Ήρχισαν νά ξεπηδοϋν άπό μέσα μου όλα όσα μέ πίεζαν καί μέ ταλαιπωροϋσαν. Άβίαστα άρχισα νά σκέφτομαι καί νά συζητώ φιλικά μέ τόν έαυτό μου.

Ξεδιαλύνονταν μέσα μου σιγά σιγά λογισμοί, συναισθήματα, κίνητρα, διαθέσεις όσο τήν κοίταζα. Ήμπαιναν σέ τάξη λίγο-λίγο αυτά πού μέ άπασχολοϋσαν. Κουβεντιάσαμε χωρίς λόγια. Ήταν προσευχή; Ήταν ένα καθρέφτισμα του έαυτού μου στήν καθαρότητα καί στήν άρετή της; Πάντως αυτό είχα άνάγκη. Νά ό καθρέφτης πού μου χρειάζεται, σκέφτηκα.

Ή καμπάνα του Ήη Νικόλα άκούστηκε γοργή, πανηγυρική. Καλοϋσε γιά τήν Παράκληση. Πλησιάζαμε στή γιορτή Της τό Δεκαπενταϋγουστο. Κίνησα χωρίς νά τό πολυσκεφτώ γιά κεί. Είχα καιρό νά πάω. Ήναφα ένα κερι καί σάθηκα κάπου πού τήν έβλεπα καλά. Τής μιλούσα καί μου μιλούσε περισσότερο. Καθρέφτιζα τόν έαυτό μου στήν Παναγία. Πόσο μικρή είμαι μπροστά σου, μά πόσο μεγάλη ή άγκαλιά σου. Χωράει όλο τόν κόσμο κι έμένα. «Ήπεραγία Θεοτόκε, σῶσόν με» ψιθύρισα κι άσπάσθηκα τήν εικόνα της.

Ε.Π.

...Μή μέ ρωτήσετε πώς συνδιαλέγεται, πώς συνομιλεί ή ψυχή μέ τήν Παναγία. Δέν μπορώ νά σάς πώ. Άλλά κι αν μπορούσα τί σημασία θά 'χε; Σημασία έχει πώς όλοι μας λίγα τής λέμε καί πολλά άκούμε! Μάς έχει κοντά της, καθώς άτενίζουμε τήν άσπλη μορφή της, ή όποία συνδυάζει τήν άγνή γλυκύτητα τής ταπεινής Παρθένου μέ τό τρυφερό χαμόγελο πρός τόν «Υιόν» της. Μάς έλκει κοντά της, καθώς άτενίζουμε τήν παναγία μορφή της, πού συνδυάζει άπλότητα, λιτότητα, σοβαρότητα, άπερίγραπτο μυστικό κάλλος. Καθώς άτενίζουμε τήν άχραντη μορφή της, μάς προξενεί τέτοια έμπιστοσύνη, πού ή άναστροφή καί ή συνομιλία μαζί της είναι άδίδακτη, άβίαστη, αυθόρμητη. Κι ό δεσμός άνάμεσα σ' αυτήν καί σέ μάς ένα μυστήριο άνερμήνευτο, αλλά πραγματικό. Μάς άτενίζει καί μάς μιλάει γιά όλα τά προβλήματα. Μάς χαμογελάει ή μάς έπιπλήττει μέ μητρική στοργή. Είμαστε τά παιδιά της. Είναι ή κραταιότητα καταφυγή μας.

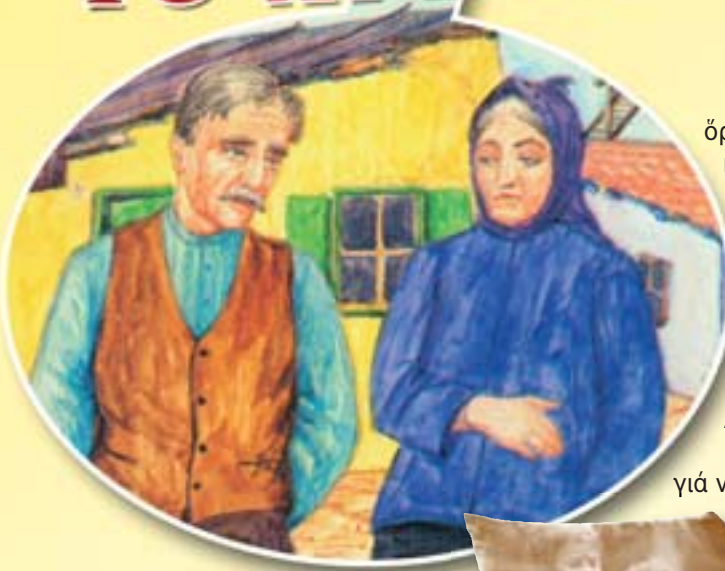
Γι' αυτό καθώς ψάλλουμε τόν Παρακλητικό της Κανόνα, έχω τήν αίσθηση πώς άναπηδοϋν μυστικές φλόγες, πού φωτίζουν τόν κόσμο τής ψυχής μου. Καθώς έπαναλαμβάνουμε ίκετευτικά «Ήπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ήμάς», θαρρώ πώς μιά δροσερή αύρα άπαλύνει τούς έσωτερικούς μας πόρους...

Νομίζω ότι καί οί στιγμές του διαλόγου μας μέ τήν Παναγία στις Αϋγουσιάτικες Παρακλήσεις είναι άπό τίς πίο σημαντικές. Οί νεανικές ύπάρξεις μακριά άπό τίς άπάτες του «παρόντος αιώνας του άπατεώνος», πού θέλει ν' άπατήσει τήν παρθενική τους ψυχή, μέσα στό δειλινό δέος των ιερών ναών, καθώς ή Βασίλισσα των Ουρανών προχωρεί στις οϋράνιες σκηνές, μοιάζουν μέ χαρούμενα πουλιά πού χτίζουν φωλιές... Καί ή ζωή τους κυλά όμορφα, σεμνά, δυναμικά, δημιουργικά κάτω άπό τήν «σκέπη του κόσμου», τήν «πλατυτέραν νεφέλης»!

* Από τό βιβλίο: Στις γιορτές τής Όρθοδοξίας, Ν.Π. Βασιλειάδη, εκδ. 3η, σελ.192.

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αληθινή ιστορία

ὄρισε. Νά χαθεί μέσα στο χαλασμό. Πόσοι καί πόσοι, καημένε! Θά τότε βρούμε σάν πάμε κει πάνω, στόν Ούρανό. Καί κοντεύει ἡ ὥρα μας, Δημητρό. Πρέπει νά ἐτοιμαζόμαστε γιά τό μεγάλο ταξίδι.

Δέν τήν κοίταζε, ὄση ὥρα μιλούσε. Ὅμως θαύμασε ἄλλη μιά φορά τή μαεστρία τῆς γυναίκας. Πού τό πάει, πῶς τό φέρνει ὅλο γιά τό μεγάλο ταξίδι τοῦ μιλάει.

— Μικρός εἶμαι ἀκόμη, ἀστειεύτηκε ἔτσι γιά νά πει κάτι.

Ἔβαλε τή φωτογραφία στό τσεπάκι τοῦ γιλέκου του καί πήρε δυό ρουφηξιές καφέ. Πρίν προλάβει νά ρουφήξει τρίτη φορά, ἄκουσε πάλι τήν κυρά του.

— Ἄντε νά ἐτοιμαστéis, χριστιανέ μου, θά ἔρθει ἡ Γωγούλα νά μᾶς πάρει μέ τό αὐτοκίνητο γιά τό πανηγύρι τοῦ Ἁγίου-Κοσμᾶ.

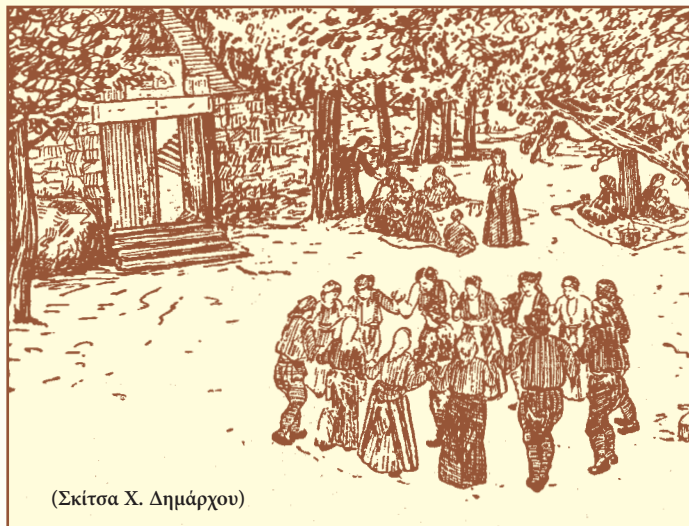
— Πάλι μέ τή φωτογραφία μιλάς, παππού, σοῦ ἔπε τίποτα σήμερα; ρώτησε μισοειρωνικά, μισοαστεία κι ἀπόθεσε μπροστά του τό δίσκο μέ τόν καφέ καί τά κουλουράκια.

— Παράξενος ἔχεις καταντήσει! συμπλήρωσε ἡ γερόντισσα σύζυγός του, πού ἔστεκε παράμερα στή βεράντα καί ἐξήλωνε τή δαντέλα ἀπό κάποιο παλιό τραπεζομάντηλο.

— Δέν ξέρετε σεις, εἶπε ὁ Δημητρός μέ τή βαριά φωνή του κι ἄνοιξε πάλι τή χούφτα του μέ τή μικρή φθαρμένη φωτογραφία. «Κατάλαβες, Ἄνεστάκη μου; Μᾶς κοροϊδεύουν κι οἱ γυναῖκες τώρα!... Ἄ, βρέ ἀδερφέ, καλή σου ὥρα ὅπου κι ἄν εἶσαι...» ἔβγαλε βαθύ ἀναστεναγμό.

Κι ἔβγαине ἡ φωνή του ἀνακατεμένη μέ χλαλοή καί σκουξίματα καί χαλασμό θαρρεῖς.

— Ἔλα, ἔλα τώρα! Ξανάπε ἡ γυναίκα του. Γέρος ἄνθρωπος νά βάζεις τά κλάματα μπροστά στά παιδιά. Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή. Τί νά κάνουμε; Μιά φορά κι ἕναν καιρό ἤμασαν παιδιά στήν πατρίδα. Πάει τώρα ὁ Πόντος... Δόξα τῷ Θεῷ νά λές, πού σωθήκαμε. Ζήσαμε, δημιουργηθήκαμε. Ὅλα μᾶς τά ἔδωσε ὁ Μεγαλοδύναμος. Καί γιά τόν Ἄνεστάκη σου ἔτσι

(Σκίτσα Χ. Δημάρχου)

— Ἄ, δέν μπορῶ νά κουνηθῶ. Ἄλλη φορά. Πονοῦν τά πόδια μου σήμερα.

— Καλά, τώρα δά καμάρωνες γιά μικρός...

— Ὁχου, καϋμένη Μάρθα, ἔτσι τό ἔπα. Πάαινε σύ μέ τή Γωγούλα καί πές στόν Ἄγιο-Κοσμᾶ σου ὅτι ὁ Δημητρός θά πάει τοῦ χρόνου.

— Τί λές, χριστιανέ μου; Έβαλε τίς φωνές ή γερόντισσα. Δέν λές καλύτερα πώς του χρόνου θά 'ρχόμαστε νά σ' ανάβουμε τό κατήλι!

— Καλά καλά, πάινε τώρα κι άσε με μένα.

Πάνω στήν ώρα άνέβηκε στή βεράντα τρέχοντας ή μικρή του εγγόνα, ή Γωγούλα.

— Τί κάνετε έσείς εδώ; Μή μου πείτε ότι μαλώνετε; Έτοιμοι; Φεύγουμε γιά τόν Άγιο-Κοσμά.

— Νά, σέ τοúτον πές τα, κλαψούρισε ή γιαγιά της καί μπήκε στό σπίτι.

— Τί έγινε, παππού; Έσύ δέ θά 'ρθεις στό πανηγύρι; Θά 'ναι κι ό παπα-Λεωνίδα, ό φίλος σου.

— Δέν έχω φίλο παπά έγώ. Σεις τόν λέτε φίλο μου... Κοίτα νά προσέχεις τή γιαγιά σου μέσα στόν κόσμο, γιατί δέν καλοβλέπει. Γώ δέν μπορώ σήμερα νά έρθω.

Τόν ήξερε ή Γωγούλα τόν παππού της. Καλός ήτανε αλλά οι πίκρες στή ζωή καί κάποιες έμμονές του τόν κρατούσαν μακριά από τήν Έκκλησία. Κι ό παπα-Λεωνίδα, ό πνευματικός τους, είχε πει «μέ τό μαλακό καί μέ τήν προσευχή».

Τίς κοίταξε νά ξεμακραινουν μέ τό αυτοκίνητο. Ήταν καλή ή σύντροφός του. Παράπονο δέν είχε. 67 χρόνια γάμου έκλεισαν φέτο. Είδαν παιδιά κι εγγόνα καί τουτες τίς μέρες περίμεναν καί τό τέταρτο δισέγγονο. Ά, όχι, παράπονο δέν είχε από τούς ανθρώπους του. Μόνο πού τώρα τελευταία, πώς τό 'φερναν, όλο γιά έξομολόγηση καί γιά

Έκκλησία του 'λεγαν. Προφές μάλιστα παραθάρρεψαν καί φώναξαν τόν παπα-Λεωνίδα νά κάνει τάχα άγιασμό στό καινούργιο αυτοκίνητο του εγγονού. Εύτυχώς τό πήρε είδηση ό Δημητρός κι έκανε τόν άρρωστο.

— Όχι, δέν είμαι κακός Χριστιανός, μουρ-

μούρισε. Πιστεύω. Άλλά... κάτι μου χρωστάς, Θεέ μου. Κάτι μου χρωστάς. 88 χρόνια περιμένω. Τά μετρώ! Βλέπεις ήμουν καλός στήν άριθμητική. Ά, καί τοúτο τό χρέος, Θεέ μου, δέν παραγράφεται. Άν δέ μου τό ξοφλήσεις, θά φύγω από τοúτο τόν κόσμο άδικημένος. Καί μή μου πεις ότι σ' άρέσει...

Ξανάβγαλε τή φθαρμένη φωτογραφία καί κοίταξε τά δυό αγοράκια πού άμέριμνα χαμογελούσαν. Ό Δημητράκης στά 10 κι ό Άνεστάκης στά 9. Μοναδικό θυμητάρι του άδελφού του καί τής παλιάς του εύτυχίας εκεί στήν μακρινή πατρίδα του στόν Πόντο.

— Έ, τί λές, Άνεστάκη; Καλά τά λέω στό Θεό; Δέ μιλάς έ... Ά, βρέ Άνέστη! Που νά 'σαι; 88 χρόνια σέ ψάχνω...

. . .

Βραδάκι γύρισαν παιδιά κι εγγόνα από τό πανηγύρι του Άγιου-Κοσμά. Τόν βρήκαν νά κάθεται στήν ίδια θέση σάν άποσβολωμένος καί χλωμός. Έκανε νά χαμογελάσει, όταν τούς είδε έτσι όλους μαζί χαρούμενους κι άγαπημένους. Όμως ή καρδιά του κάπως βάραινε στό στήθος του, κάπως άτακτα χτύπαγε καί τόν πονούσε.

— Πατέρα, πρέπει νά σέ πάμε στό Νοσοκομείο, μίλησε στ' αúτί του ό γιός του.

Υπάκουσε άνόρεχτα, μηχανικά. Τόν σήκωσαν στά χέρια τά παιδιά του καί τόν κάθησαν στό αυτοκίνητο. Σέ λίγη ώρα έφτασαν στό έπαρχιακό Νοσοκομείο τους.

— Λέτε νά μäs κάνει καμιά έκπληξη ό παππούς; ρώτησε δειλά ή Γωγούλα.

Κανείς δέν άπάντησε. Ήταν όλοι βυθισμένοι στις σκέψεις τους.

Τόν εξέτασαν τόν γερο-Δημητρώ οι γιατροί στά έπείγοντα καί τόν στείλανε σέ θάλαμο μ' άλλους δυό. Ένδοφλέβια άγωγή, όροι... «Τέλεια ήρεμία καί φυσικά όχι συγκινήσεις». Έτσι συνέστησε ό καρδιολόγος, «όχι συγκινήσεις».

Κείνο τό πρώτο βράδυ έμεινε κοντά του ό δεύτερος γιός του. Κοντά 3 μετά τά μεσάνυχτα, ξύπνησε ό Δημητρός.

— Βρέ τί έπαθα, βρέ τί έπαθα, ψέλλισε καί κοίταξε ένα γύρω τά έπιτεύγματα τής Ιατρικής.

Είναί αλήθεια ότι πρώτη φορά νοσηλευόταν

στά 98 χρόνια πού μετρούσε στήν πλάτη του καί τό 'χε καμάρι ὅτι ἦταν γερό σκαρί, ποντιακό.

"Εριξε τό βλέμμα στούς ἄλλους δυό. Κοιμόντουσαν βαθιά. Ἀπό τό παράθυρο τοῦ χαμογελοῦσε τό φεγγάρι.

— Βασίλη, Βασίλη!

— Τί 'ναι, πατέρα; Ξαφνιάστηκε ὁ γιός του, πού ἔγειρε στήν καρέκλα δίπλα του.

— Λές νά φύγω γιά τό ταξίδι, πού λέει ἡ μάνα σου;

— Μή βάζεις κακό μέ τό νοῦ σου. Ὅλα θά πάνε καλά. Κοιμήσου ἤσυχα.

— Βασίλη, ἀνησυχῶ.

Ὁ γιός του προσιάθησε νά τόν καθουχάσει μέ λόγια, πού δέν τά πίστευε κανένας ἀπ' τούς δυό.

— Εἶναι καί τό χρέος, Βασίλη!

— Ποιό χρέος; ρώτησε τάχα ἀπορημένα. Ὅλοι δά τό ξέρανε, ἀλλά τό παίρνανε γιά χωρατό.

— Τό χρέος τοῦ Θεοῦ ντέ! Ὁ Ἀνεστάκης. Τί θά γίνει; Ἐχῶ ἐκκρεμότητες...

— Ξέρει ὁ Θεός, πατέρα. Ἄς ξημερώσει μέ τό καλό καί θά τό συζητήσουμε.

Δέν ξαναμίλησε ὁ Δημητρός. Μέ κόπο ἀνάσαινε. Χίλιες μαῦρες σκέψεις τοῦ τρυπάνε τό μυαλό· «ἀξομολόγητος θά φύγω... Βρέ τί ἔπαθα! βρέ τί κακό μέ βρῆκε!».

Ξημέρωσε. Σάν νά τόν πῆρε λίγο ὁ ὕπνος. Ἄνοιξε τά μάτια. Ὁ Βασίλης του δέν ἦταν στήν καρέκλα.

— Καλῶς μας ἦρθες, πατριώτη!

— Καλῶς ἦρθες! Περαιστικά! ἄκουσε τίς φωνές τῶν «συναδέλφων» ἀπό τά διπλανά κρεβάτια.

— Περαιστικά καί σέ σᾶς, ἀντιχαιρέτησε, καί γρήγορα νά γυρίσουμε στά σπίτια μας!

— Ἄ, ἐγώ βγαίνω αὔριο, φώναξε ὁ γωνιακός. Ὁ διπλανός του δέν μίλησε. «Ποίος ξέρει τί θά 'χει ὁ φουκαράς», σκέφτηκε ὁ Δημητρός καί τοῦ 'ριξε πονετικό βλέμμα.

Πράγματι ὁ γωνιακός ἔφυγε γερός καί σιδερένιος. Μείνανε οἱ δυό τους στό θάλαμο.

— Καί δέ μου λές, πατριώτη, πόσο καιρό ἔχεις ἐδῶ μέσα; ρώτησε ὁ Δημητρός.

— Ἄ, λίγο. Τοῦτες τίς μέρες ἦρθα. Εἶχα κάτι ἐνοχλήσεις στήν καρδιά. Νάν' καλά ἡ κόρη μου, πού μέ πρόλαβε. Δόξα

σοι ὁ Θεός. Ὅ,τι θέλει ὁ Μεγαλοδύναμος. Δέν θά μᾶς ἀφήσει.

«Θρήσκος...», σκέφτηκε ὁ Δημητρός καί γιά νά ἀλλάξει κουβέντα ρώτησε:

— Ἀπό ποῦ 'σαι, πατριώτη;

— Ἐδῶ γύρω τριγύρω μεγάλωσα. Ἐσύ;

— Κι ἐγώ. Μένω λίγο πῶ πάνω μέ τήν γριά μου, κατὰ τό ἄλσος. Ἀλλά εἶναι μακρινή ἡ καταγωγή μου.

— Πρόσφυγας νά ποῦμε, ἓνα πράμα;

— Πές το κι ἔτσι. Μικρός ἦρθα, δέκα χρονῶ.

— Ἀπό ποῦ; Γιατί κι ἐγώ πρόσφυγας εἶμαι.

— Ἀπό τήν Πάφρα τοῦ Πόντου.

— Τί λές, πατριώτη! ἔβγαλε φωνή ἐνθουσιασμοῦ ὁ διπλανός. Κι ἐγώ Πάφραλης εἶμαι!

— Κι ἀπ' ὅ,τι σέ κόβω, εἶπε ὁ Δημητρός καί τόν κοίταξε ἐξεταστικά, πάνω κάτω εἶσαι στήν ἡλικία μου. Πότε ἦρθες;

— Λίγο πρὶν τήν ἀνταλλαγή, τό '22. Βάσανα! Σ' ἄνθρωπο νά μήν τύχουν! Ἐσύ;

— Κι ἐγώ, νά τότε, μέ τήν ἀνταλλαγή, ἀποκρίθηκε ὁ Δημητρός κι ἀναστέναξε. Ἄχ, δέν ξεχνιοῦνται οἱ καημοί, πατριώτη.

— Δέν ξεχνιοῦνται. Κι ὅποιος τά ξεχνάει δέν εἶναι Ἕλληνας. Ἐτσι λέω ἰγώ, πού ἔχασα μέσα στό χαλασμό μάνα, πατέρα, ἀδέλφια.

— Μένα θά μου πείς; Ἀκόμη τρώει τὰ σωθικά μου ὁ πόνος γιά τό χαμό τους. Ἄχ, ἄστα! εἶπε ὁ Δημητρός καί γύρισε ἀλλοῦ τό βλέμμα του τό δακρυσμένο.

— Μένα ὅμως, συνέχισε ὁ διπλάνος, δέν μ' ἄφησε ὁ Θεός. Μέ περιμάζεψαν κάτι Χριστιανοί – στ' ἅγια ἢ ψυχούλα τους – μ' ἀνάστησαν σάν παιδί τους. Ἐζησα, δούλεψα, καλοπαντρεύτηκα, ἔχω παιδιά κι ἐγγόνια. Δόξα τῷ Θεῷ. Ἄν δέν εἶχα τό Θεό, πατριώτη, τώρα δέν ξέρω τί θά ἴμουν.

Ὁ Δημητρός τόν ἄκουγε σκεφτικός. στό τέλος τόλμησε νά ρωτήσει:

— Καί δηλαδή δέν στεναχωριέσαι, πού σου τοῦς πήρε ὁ Θεός τούς δικούς σου;

— Πῶς, στενοχωριέμαι, ὅμως λέω «σχέδιο Θεοῦ, σάματις μου χρωστάει ὁ Θεός!».

— Ἄχ, σῶπα, κι ἄγγιξες πληγή, πατριώτη. Ἐγώ λέω πῶς μου χρωστάει ὁ Θεός. Καί περιμένω νά μου τό ξεπλερώσει. 88 χρόνια περιμένω νά βρῶ τούς δικούς μου.

— Τί νά σοῦ πῶ; Δέν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ διπλάνος καί σῶπασε.

Σῶπασε κι ὁ Δημητρός γιά λίγο. Γιά λίγο μόνο.

— Δέ μου λές, πατριώτη, καί δηλαδή νά ποῦμε, τὰ ἔχεις καλά μέ τό Θεό;

— Μέ τό Θεό δέν θά τὰ ἔχω καλά; Καθ' ὥρα καί στιγμή τόν προσκυνῶ τόν Μεγαλοδύναμο, εἶπε κι ἔκανε χορταστικά τό σταυρό του ὁ γερο – Πάφραλης. Ἡ συγχωρεμένη ἢ μάνα μου, πού λίγο τήν ἐχάρηκα, ἔλεγε «μέ τοῦ Χριστοῦ τ' ὄνομα νά πλαγιάζεις, μέ τοῦ Χριστοῦ τ' ὄνομα νά σηκώνεσαι».

Ἀνασάλεψε στό στῶμα του ὁ Δημητρός. Ἐφερε τό χέρι μέ τόν ὀρό στό μέτωπο.

— Κι ἡ δική μου μάνα τό ἴδιο ἔλεγε. Τό ἴδιο. Ἐτσι ἀκριβῶς. Θά ἴναι φαίνεται τῆς Πάφρας θρήσκα λόγια. Ἄ, πού τὰ θυμήθηκες;

— Μ' αὐτά ἐζησα ἀπό τότε, πού τοῦς ἔχασα ὅλους.

Τόση ὥρα τὰ λόγια τ' ἀρρώστου, ἡ ἐπιμονή του σ' αὐτά πού πίστευε χτυποῦσαν ὄχι στ'

αἰτία τοῦ Δημητροῦ μά στήν ψυχή του. Νά, πῶς νά ποῦμε, σάν νά μιλοῦσε τό αἷμα του, τό εἶναι του.

— Δέ μου λές, πατριώτη, τίνος παιδί εἶσαι; ρώτησε μέ προσποιητή κρυάδα.

— Ἄ, μπορεῖ καί νά μᾶς ἔχεις ἀκουστά, εἶπε ὁ διπλάνος. Τοῦ χατζη-Γιώργη τοῦ μπακιρτζή, πού ἔχε τό μεγάλο κατάστημα μέ τὰ μπακίρια καί τὰ ἐκκλησιαστικά στήν πλατεία.

Κεραυνός νά πέφτε στό κεφάλι τοῦ Δημητροῦ, τέτοια ζάλη δέν θά τοῦ ἔφερνε, τέτοια φωτιά δέν θά τοῦ ἄναβε. Ἄρχισε νά τρέμει, ἡ ἀνάσα του γίνηκε κοφτή καί γρήγορη. Ἡ καρδιά του κόντευε νά σπάσει. Χανόταν, χανόταν... Ὅμως δέν ἔπρεπε. Ὅχι ἀκόμα. Ὁ ἄλλος τόν κοίταζε μέ τρόπο.

— Πατριώτη, νά φωνάξω τή νοσοκόμα;

Ὁ Δημητρός δέν ἄκουγε. Ἐβαλε ὅλη του τή δύναμη. Ἀνακάθησε. Κοίταξε ἴσια στά μάτια τό γερο- Πάφραλη καί ρώτησε μέ τρέμουλο:

— Καί ποιό εἶναι τ' ὄνομά σου, πατριώτη;

— Ἀνέστης!

Σηκώθηκε ὄρθιος ὁ Δημητρός. Ἄν τόν ἔβλεπαν οἱ γιατροί κι οἱ νοσοκόμες, χάθηκε. Μά δέν τόν ἔνοιαζε. Ἐβγαλε κάτω ἀπό τό μαξιλάρι τή φθαρμένη φωτογραφία μέ κινήσεις ἀργές, καί τρικλίζοντας πλησίασε τό διπλάνο του... τόν Ἀνεστάκη του.

— Μή καί τὰ ξέρεις τοῦτα τὰ παιδοπούλα; ρώτησε κι ἡ φωνή του πνίχτηκε στό δάκρυ.

Τώρα ὅμως ἦταν ἡ σειρά τοῦ Ἀνεστάκη.

— Ὁ Δημητρός μου! Ὁ Δημητρός μου, ὁ ἀδελφός μου! Ἡ φωτογραφία στ' ἀλώνια τῆς

Πάφρας! Μήν καί... μήν καί... μήν καί εἶσαι...

Δέν μπόρεσε νά τελειώσει τό στόμα τήν ἐρώτηση, γιατί ἡ καρδιά ἔδινε καθαρή τήν ἀπάντηση.

Οἱ δύο γέροι στή μέση τοῦ μεγάλου θαλάμου ἀγκαλιάστηκαν σφιχτά. Καί πόσο ἴδιο ἦταν τό χαμόγελό τους μ' ἐκεῖνο στήν παλιά φωτογραφία! Πόσο ἴδιο...

N.A.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

6 Αυγούστου 2010

Έξοδ. λγ' 11-23. λδ' 6, 8

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ

«Δείξόν μοι τήν σεαυτοῦ δόξαν»

ραγε υπάρχουν λόγια να
εκφράσουν τό πράγμα;

Νούς να τό άντιληφθεῖ;
Δύναμη να τό άντέξει; Πώς,
ἀλήθεια, να μπορέσεις να μι-
λήσεις για τή δόξα του προ-
σώπου του Θεοῦ; Μοιάζει
τό έγχειρημα μέ τό να θελή-
σεις να προσπελάσεις τόν ἥλιο,
για να κατανοήσεις τήν πηγή τῆς

λάμψης του. Ἄν μιὰ φορά δέν εἶναι δυνατὸν
αὐτό, πόσο μάλλον τόν Ἥλιο τῆς Θεότη-
τος;

Κάποτε ἕνας τόλμησε να τό ζητήσει ἀπό
τόν Θεό. «Θέλω να σε δῶ», Τοῦ εἶπε.

Κι ὁ Θεός;...

* * *

Ἡ διήγηση βρίσκεται στό βιβλίο τῆς
Παλαιᾶς Διαθήκης «Ἐξοδος». Ἦταν ὅταν
ὁ λαός τῶν Ἰσραηλιτῶν – ἕνα πλῆθος πού
ἔφτανε περίπου τά δύο ἑκατομμύρια – πο-
ρευόταν στήν ἔρημο πρὸς τή γῆ τῆς ἐπαγ-
γελίας. Τότε ὁ ἀρχηγός τους Μωυσῆς συ-
χνά ἀποσυρόταν μόνος του για να συνομι-
λήσει μέ τόν Θεό, πού του εἶχε ἀναθέσει
τήν ἀρχηγία σ' αὐτό τό ἐπίπενο καί ἐπικίν-
δυνο ταξίδι.

Μιλοῦσε ὁ Μωυσῆς στό Θεό. Κι ὁ Θεός
μιλοῦσε στό Μωυσῆ τόσο ἄμεσα, τόσο
στενά, σάν φίλος πρὸς φίλο!

Κάποτε ὁ Μωυσῆς ἔλαβε τό θάρρος να
πεῖ καί τοῦτα τά λόγια στό Θεό:

–Μοῦ λές να ὀδηγῶ αὐτόν ὄλο τό λαό...

Κι ἐπίσης μέ διαβεβαιώνεις ὅτι μέ θεωρεῖς

τόν πιό δικό σου, τόν πιό πιστό σου άνθρωπο, κι ὅτι μέ ἐκτιμᾶς καί μέ ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπό ὅποιονδήποτε ἄλλον. Ἄν λοιπόν ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, φανέρωσέ μου τόν Ἐαυτό σου, νά σέ δῶ καί νά βεβαιωθῶ ὅτι ὅλα εἶναι ὅπως μοῦ τά λές.

– Καλά, τοῦ λέει ὁ Θεός. Κι αὐτή σου τήν ἐπιθυμία θά σοῦ τήν ἐκπληρώσω, διότι μοῦ εἶσαι πολὺ ἀγαπητός. Νά λοιπόν τί θά κάνεις: Θά κρυφτεῖς σ' αὐτόν ἐδῶ τό βράχο. Κάποια στιγμή Ἐγώ θά περάσω ἀπό μπροστά σου καί θά σέ σκεπάσω μέ τό χέρι μου. Θά περάσω, καί τότε μόνο θά μπορέσεις νά δεῖς τή δόξα πού ἀκολουθεῖ πίσω μου. Τό πρόσωπό μου δέν εἶναι δυνατὸν νά τό δεῖς. Δέν μπορεῖ ἄνθρωπος νά δεῖ τό πρόσωπό μου καί νά ζήσει.

Ἐφτάσε τό πρωί, κι ὁ Μωυσῆς ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Καί τότε ὁ Κύριος πέρασε ἀπό μπροστά του, καί ὁ χωματένιος ἄνθρωπος εἶδε τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Καί ἦταν τέτοια πού ἔμεινε ἐμβρόντητος. Κι ἀμέσως ἔπεσε κάτω καί προσκύνησε.

* * *

«Δεῖξόν μοι τήν σεαυτοῦ δόξαν».

Ὁ Μωυσῆς τότε δέν μπόρεσε νά δεῖ τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ὅμως πού στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δέν στάθηκε κατορθωτό, ἔγινε πραγματικότητα μέ τήν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στή γῆ.

Ἐπάνω στό ὄρος Θαβῶρ. Τότε πού οἱ τρεῖς μαθητές εἶδαν τή Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου. Τότε ἀντίκρισαν τή δόξα τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου – ὅσο ἄντεχαν ὥστε νά μὴν πεθάνουν – σ' ἓνα θέαμα ἐκπαγλῆς ωραιότητας. Ωραιότητας ἀνείπωτης, θεϊκῆς.

Τά ἔχασαν οἱ ἀπόστολοι. Τὸ μόνο πού κατόρθωσαν νά ποῦν ἦταν: «Κύριε, νά κατα-

σκηνώσουμε ἐδῶ. Νά σέ βλέπουμε ἔτσι γιὰ πάντα. Αὐτό μᾶς ἀρκεῖ»...

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός μέ τή Μεταμόρφωσή Του ἔδειξε μιά μόνο ἀκτίνα τοῦ θεϊκοῦ Του μεγαλείου. Τῆς θεϊκῆς Του δόξας. Τοῦ κάλλους τοῦ προ-

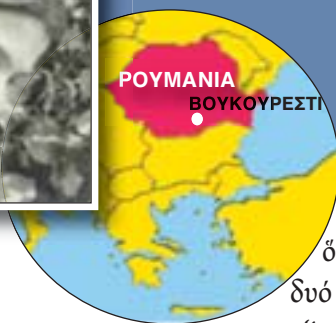
σώπου Του. Κι αὐτή ἡ δόξα, αὐτό τό κάλλος εἶναι πού θά εἶναι γιὰ μᾶς ὁ Παράδεισος. Παράδεισος δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐτούτο ἀκριβῶς: τό νά ἀντικρίζουμε τό κάλλος, τήν ὁμορφιά, τή δόξα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ μας. Μιά δόξα ὄχι στατική ἀλλά δυναμική. Δόξα πού θά μεταδίδεται καί στά δικά μας πρόσωπα, πού θά γίνονται κι αὐτά σάν τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας! Θά μεταμορφωνόμαστε κι ἐμεῖς «ἀπό δόξης εἰς δόξαν», σέ μιά ἀέναη δυναμική κίνηση ἀλλεπάλληλων κυμάτων δόξα-δοξασμοῦ!

Πραγματικά, τί νά μὴ θυσιάσει κανεὶς γιὰ ἐτούτη τή δόξα!...

«Παράδεισος
δέν εἶναι τίποτε ἄλλο,
παρὰ ἐτούτο ἀκριβῶς:
τό νά ἀντικρίζουμε τό κάλλος,
τήν ὁμορφιά, τή δόξα τοῦ προσώπου
τοῦ Χριστοῦ μας.
Μιά δόξα ὄχι στατική
ἀλλά δυναμική».

«...ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΟΥ ΤΗΝ ΠΑΡΕΙΣ»*

«**Γ**εννήθηκε και μεγάλωσε στη Ρουμανία**. Από μικρή ήταν πολύ κοντά στο Θεό. Γι' αυτό και ο πατέρας της την μάλωνε πολύ σκληρά: "Πού ήσουν; Όλη μέρα στην εκκλησία πώς με τούς παπάδες σου; Τί σου πρόσφερε ο Θεός;" Η ίδια δεν έλεγε τίποτα, μόνο δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Τη νύχτα προσευχόταν πολλές ώρες. Τα αδέρφια της της φώναζαν: "Τί σου δίνει ο Θεός; Τί μας ζαλίζεις με τούς παπάδες σου; Τί σου δίνει ή πίστη σου;»

Όταν τελείωσε το πανεπιστήμιο, πήγε στο μοναστήρι. Ο πατέρας της την έψαχνε για πολύ καιρό και αφού την έφερε στο σπίτι την χτύπησε φρικτά. Για δεύτερη φορά έφυγε από το σπίτι, προκειμένου να δώσει τον έαυτό της στο Θεό, αλλά και πάλι ο πατέρας της τη βρήκε, την χτύπησε, της έσχισε το ράσο, της έβγαλε από το λαιμό το σταυρό και της πήρε όλες τις εικόνες της. Τότε εκείνη του είπε: **"Καλά, μου τά πήρες όλα, αλλά την ψυχή δεν μπορείς να μου την πάρεις"**.

Βλέποντας ο πατέρας της ότι δεν μπορεί να την κάνει να παρεκκλίνει από την ορθόδοξη ζωή, σέ συνεννόηση με κάποιους γιατρούς τη στιγματίζουν με τη διάγνωση της ψυχασθένειας και την αναγκάζουν να παίρνει ψυχο-

φάρμακα έφ' όρου ζωής. Τα δύο τελευταία χρόνια της ζωής της τα πέρασε στο νοσοκομείο με σωληνάκια στη μύτη σε κατάσταση άφασίας και παραλυσίας. Έτσι βασανισμένη παρέδωσε το πνεύμα της σ' Εκείνον που τόσο είχε αγαπήσει. Στόν τάφο της άρχισαν να γίνονται θαύματα».

Αναρωτιέσαι ίσως σε ποιά αγία νά ανήκει αυτός ο βίος;

Ίσως νά φέρνεις στο νοῦ σου τήν αγία Βαρβάρα (έζησε τόν 3ο μ.Χ. αιώνα) ή τήν αγία Ειρήνη (έζησε τόν 4ο μ.Χ. αιώνα) ή τήν αγία Μαρκέλλα από τή Χίο (έζησε τόν 15ο μ.Χ. αιώνα) ή τήν αγία Χρυσή (έζησε τόν 18ο μ.Χ. αιώνα).

Κι όμως ο βίος που διάβασες ανήκει σε μία νέα, που "μαρτύρησε" για το Χριστό, τόν 21ο αιώνα, στις 6 Απριλίου του 2004. Τό όνομά της; Ντανιέλα.

Η Ντανιέλα έδωσε τήν μαρτυρία τής αγάπης της στο Χριστό, όχι μόνο στο σπίτι της, μά και στο σχολείο της.

«Βοηθούσε τούς συμμαθητές της στά μα-

θήματα καί καθόταν τή νύχτα καί ἔγραφε γι' αὐτούς. Ἦταν πολύ καλή μαθήτρια, τόσο στό σχολεῖο, ὅσο καί στό πανεπιστήμιο. Ὅταν ἦταν φοιτήτρια, περιποιοῦνταν μιά παράλυτη γερόντισσα, πού τήν εἶχαν ξεχάσει ὄλοι. Τήν ἔπλενε, τῆς ἔκανε τίς ἀγορές, τῆς τραγουδοῦσε, τῆς διάβαζε κι ἔφερνε χαρά στήν ψυχή τῆς γερόντισσας. Στό σχολικό χορό, ὅταν τελείωσε τό λύκειο, δέν ἤθελε νά πάει κι ἔλεγε στους συμμαθητές καί καθηγητές της: «Δέν μπορῶ. Ξέρετε ὅτι σᾶς ἀγαπῶ ὄλους πολύ, ἀλλά συγχωρέστε με, δέν μπορῶ νά ἔρθω στό τραπέζι». Μιά φορά κάποιος τήν χτύπησε πολύ, ἄν καί ἦταν ἀθῶα. Ἀφοῦ ὑπέμεινε μέ σιωπή τό ξύλο, γονάτισε καί φίλησε τό πόδι πού μέ ἀγριότητα τήν εἶχε χτυπήσει».

Ἡ Ντανιέλα ξεψύχησε τή Μ. Τρίτη τοῦ 2004.

Ἦσως μπορεῖς νά θυμηθεῖς τήν κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε ἐκεῖνον τόν καιρό στό σπίτι σας σέ καθεστῶς ἐλευθερίας.

Μ.Τρίτη τοῦ 2004 ἦταν, ὅταν ἡ μεγάλη σου ἀδελφή, δευτεροετής τότε φοιτήτρια τῆς Φιλοσοφικῆς, εἶχε φύγει ἀπό τό σπίτι, γιατί εἶχαν κανονίσει μέ τήν παρέα της νά περάσουν τίς διακοπές τοῦ Πάσχα στό Ἐξωτερικό. Μάταια προσπαθοῦσε ἡ μητέρα σου νά τή βρεῖ σέ κάποιο ἀπό τά κινητά πού εἶχε, γιά νά τῆς ἀλλάξει τήν ἀπόφαση.

Τήν χρονιά ἐκεῖνη, ἐσύ ἔκανες προετοιμασία γιά τίς Πανελλήνιες καί σκεφτόσουν νά μὴν παρακολουθεῖς τίς ἀκολουθίες τῆς Μ. Ἑβδομάδας, γιά νά προλάβεις νά τελειώσεις ἐγκαίρως τήν ὕλη. Καί πράγματι, κάποιες φορές δέν πῆγες καθόλου στήν ἐκκλησία, ἀλλά καί ὅσες φορές πῆγες ἦσαν ἀρκετά καθυστερημένη.

Τί θά σκεφτόταν ἄραγε ἡ Ντανιέλα ἄν

ζοῦσε ἀνάμεσά σας; Ἀσφαλῶς θά πονοῦσε πολύ ἡ ψυχή της, γιατί κάποιοι νέοι ἀφήνουν τόσο εὐκόλα τό Χριστό καί θά ἔχυνε πολλά δάκρυα μπροστά στον Ἐσταυρωμένο παρακαλώντας Τον νά στηρίξει τά χριστιανικά νιάτα σέ κάθε ἐποχή.

Ἀλλά κι ἐσύ καί οἱ ἄλλες νέες τῆς ἐποχῆς σου, πῶς θά νιώθατε ἄν γνωρίζατε ὅτι σέ μιά γειτονική χώρα τόν 21ο αἰῶνα μιά νέα παίρνει τό στεφάνι τοῦ μάρτυρα γιά τήν πίστη της στό Χριστό;

✓ Ἐκεῖνη ξενοχτοῦσε στήν προσευχή κι ἐσύ μειώνεις τίς ὥρες τῆς λατρείας;

✓ Ἐκεῖνη ἀρνοῦνταν τή συμμετοχή στίς κοσμικές συγκεντρώσεις τοῦ σχολεῖοι κι ἐσύ τόσο ἀβασάνιστα συμβιβάζεις Χριστό καί κόσμο;

✓ Ἐκεῖνη ξυλοκοπήθηκε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κι ἐσύ διστάζεις νά ὁμολογήσεις καί νά δώσεις Χριστό στό σπίτι ἢ στό σχολεῖο;

Τώρα πού γνώρισες τή σύγχρονη μάρτυρα ἀπό τό Βουκουρέστι, πού ἀκούει στό ὄνομα Ντανιέλα, νά τήν παρακαλεῖς νά σέ στηρίξει στόν προσωπικό σου ἀγῶνα καί νά δυναμώσει τήν πίστη σου. Νά θυμᾶσαι πάντα τά λόγια της: «Μοῦ τά πῆρες ὅλα, ἀλλά τήν ψυχή δέν μπορεῖς νά μοῦ τήν πάρεις».

Νά εἶσαι σίγουρη ὅτι καί στήν ἑλληνική γῆ ὑπάρχουν πολλές Ντανιέλες πού ἀγαποῦν τό Χριστό, πού καθημερινά Τόν ὁμολογοῦν μέ τήν ζωή καί τά λόγια τους, πού ἀντιστέκονται στίς προσκλήσεις καί προκλήσεις τοῦ κόσμου καί πού ὅταν οἱ περιστάσεις τό ἀπαιτοῦν καταθέτουν κι αὐτές τό προσωπικό τους μαρτύριο.

Ε.

* Βλ. ἄρθρο τοῦ Ἰοάνη Βλαντοῦκα στό περιοδικό ΑΤΙΤΥΔΙΝΙ μέ τίτλο: «ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΤΑΝΙΕΛΛΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ».

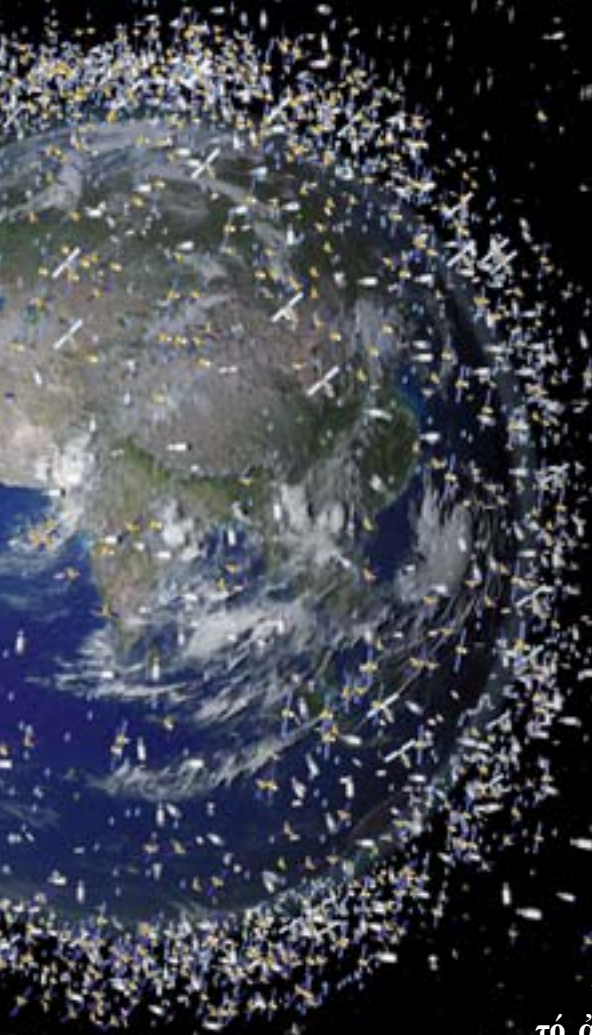
** Ὅταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐδίωκετο ἀπό τήν ἀθεΐα.

Διαστηρικός «σκουπιδοφάγος»

Η φωτογραφία δέν είναι πραγματική, είναι όμως μία σχεδιαστική αναπαράσταση συγκλονιστικά αληθινή. Για μία στιγμή νομίζεις πως ακρίδες γίγαντες από τό διάστημα έκαναν μαζική επίδρομή και στροβιλίζονται γύρω στη γή μας. Στην πραγματικότητα πρόκειται για τούς χιλιάδες δορυφόρους, διαστημικούς σταθμούς, θραύσματα πυραύλων, κενά δοχεία καυσίμων και άλλα τέτοια διαστημικά απόβλητα, πού περιφέρονται γύρω από τή γή τά τελευταία πενήντα χρόνια. Σήμερα υπερβαίνουν τίς 17.000, δημιουργοῦν κυκλοφοριακά προβλήματα στίς διαδρομές γύρω από τή γή, έπαπειλοῦνται πολλές μεταξύ τους συγκρούσεις, όπως έγινε ήδη πέρυσι, δυσκολεύουν μέ τήν παρουσία τους τίς τηλεπικοινωνίες και υπολογίζονται νά φτάσουν τίς 150.000 τά έπόμενα δέκα χρόνια, αν δέν πάρουμε κάποιο μέτρο, θέτοντας σέ κίνδυνο κάθε διαστημική αποστολή.

Ἡ ανάγκη για ένα τρόπο απομάκρυνσής τους είναι κατεπείγουσα. Αναζητείται κατάλληλο όχημα ή κάποια διαστημική «χωματερή» για τήν ταφή τους. Ἰδέες κατά καιρούς διάφορες. Λίγους μήνες πρίν παρουσιάστηκε τό cubesat, μία έντυπωσιακή πρόταση διαστημικοῦ «σκουπιδοφάγου», μάλιστα μέ έμπνευστή τόν Έλληνα αναπληρωτή καθηγητή στό Βρετανικό πανεπιστήμιο τοῦ Surrey Βαίιο Λάππα. Ἡ ομάδα του χρηματοδοτεῖται από τήν EADS Astrium, τή μεγαλύτερη εὐρωπαϊκή εταιρεία στό χώρο τῆς αεροδιαστημικῆς.

Ἡ ὅλη ἰδέα στηρίζεται στό ὅτι, αν μπορέσουμε νά φρενάρομε ένα άχρηστο αντικείμενο από αυτά πού περιφέρονται σέ ύψη από 400 χιλιόμετρα έως πάνω

από 1000 χιλιόμετρα πάνω από τη γη και ουσιαστικά βρίσκονται έξω από τη γήινη ατμόσφαιρα, τότε αυτό χάνοντας ταχύτητα θα κατεβεί αναγκαστικά σε χαμηλότερη τροχιά, θα μπει στην ατμόσφαιρα, θα ύποστει τις τριβές της και θα αναφλεγεί αυτοκαταστρεφόμενο.

Άλλα πώς να φρενάρις ένα δορυφορικό αντικείμενο, πού σοῦ εἶναι ἄχρηστο ἢ ἐπικίνδυνο σ' αὐτή τή θέση; Τό cubesail εἶναι οὐσιαστικά ἕνα ἰστίο, ἕνα πανάκι ἀπό τό ἐλαφρότερο σήμερα πολυμερές, στερεωμένο στό δορυφορικό πλεύσιμο. Δεχόμενο ὠθήσεις, ἔστω καί ἀπό τά ἐλάχιστα μόρια ἀέρα πού ὑπάρχουν σέ ὕψος ἕως καί 1000 χιλιόμετρα, μπορεῖ ν' ἀποτελέσει τό ἀπαιτούμενο διαστημικό φρένο. Σέ μεγαλύτερα ὕψη, ὅπου ἡ πυκνότητα ἀέρα εἶναι μηδενική, θά μπορεῖ νά ἀξιοποιήσει τίς ὠθήσεις ἀπό τά φωτόνια τοῦ ἡλιακοῦ φωτός.

Τό cubesail πού προτείνεται δέν θά χρησιμοποιεῖ καύσιμα, θά ἔχει ἐλάχιστο βάρος, μόλις 3 κιλά, καί μέγεθος 30X10X10 ἑκατοστά, ὅταν μεταφέρεται κλειστό. Ὄταν ἀνοίξει, θά καλύπτει ἐπιφάνεια 25 τετραγωνικῶν μέτρων. Ὡστε οἱ ὠθήσεις ἀπό μόρια ἢ φωτόνια νά προκαλοῦν τήν ἐκτροπή τοῦ ἄχρηστου ὑλικοῦ, πού περιφέρεται ἄσκοπα στήν ατμοσφαιρική χωματερή.

Ἡ διαστημική ἀπειλή καί ἡ Ἑλληνική πρόταση ἀντιμετώπισής της δημιουργοῦν χαρά καί πρόκληση γιά περισσότερο προχωρημένες ἀπειλές καί τήν ἀντιμετώπισή τους. Μιά ἀναζήτηση ἐκτροπῆς τοῦ ἐπικίνδυνου καί τοῦ ἄχρηστου σέ ἄλλο ἐπίπεδο, πέρα ἀπό τήν ἀσφάλεια κίνησης τῶν δορυφόρων μας καί τῶν διαστημικῶν μας περιπάτων.

Γ.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ

Μικρά λόγια για μεγάλους άνδρες

Ὁ φημισμένος Ἕλληνας Φιλοποίμην,* στρατηγός τῆς Ἀχαικῆς Συμπολιτείας στὸν 3ο αἰώνα π.Χ., ἦταν πολὺ ἀπλὸς στὴν ἐμφάνισή· τίποτε ἐξωτερικὰ δὲν ἔδειχνε τὸ ἀξίωμά του.

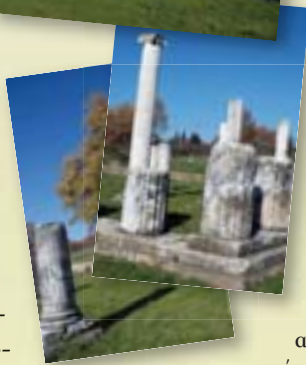
Κάποτε σὲ μιά μεγάλη ἐλληνική πόλη τὸν προσκάλεσε ὁ πρῶτος ἄρχοντας σὲ ἐπίσημο γεῦμα στὸ σπίτι του.

Τὸ δέχτηκε φυσικὰ κι ἔφτασε νωρίτερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ ὥρα. Ἡ παρουσία του ταπεινὴ. Εὐτελέστατο τὸ ντύσιμό του. Σχεδὸν ἀφελής ἢ συμπεριφορὰ του.

Ἡ ἀρχόντισσα οἰκοδέσποινα τὴν ἔπαθε. Τὸν ἐπέρασε γιὰ ὑπηρέτη, πού κατὰ τὶς συνήθειες τῆς ἐποχῆς τὸν ἔστειλε ὁ στρατηγός πιὸ γρήγορα, γιὰ νὰ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του στὴν ἐτοιμασίᾳ τοῦ συμποσίου. Τὸν διέταξε λοιπὸν ἢ σύζυγος τοῦ ἄρχοντα νὰ κόψει σὲ μικρότερα κομμάτια ἓνα πελώριο χοντρὸ κούτσουρο.

Ὁ Φιλοποίμην μέ ἀπλότητα καὶ πολλή προθυμία σήκωσε τὸ τσεκούρι κι ἄρχισε νὰ τεμαχίζει τὸ χοντρὸ ξύλο, χωρὶς ν' ἀφήσει τὴν παραμικρὴ ὑποψία γιὰ τὴν ταυτότητά του...

Ἔτσι γίνεται μέ τοὺς ἀληθινὰ μεγάλους. Προσφέρουν ταπεινὰ τὶς ὑπηρεσίες τους καὶ σιωποῦν, καὶ στὰ μεγάλα καὶ στὰ μικρά...

*Σημείωση: Γεννήθηκε στὴ Μεγαλόπολη τῆς Πελοποννήσου (253 π.Χ.).

Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀγαποῦσε τὴ στρατιωτικὴ ζωὴ καὶ ἐνωρὶς ἔδειξε μεγάλα στρατιωτικὰ προτερήματα.

Μέ τὴ μελέτη καὶ τὴν ἀσκηση καλλιέργησε τὸ πνεῦμα του καὶ ἀνέπτυξε τὶς σωματικὲς δυνάμεις καὶ δεξιότητές του σὲ μεγάλο βαθμό.

Ὅταν ἔγινε τριάντα χρόνων, ὁ βασιλιάς τῆς Σπάρτης Κλεομένης μέ ἔφοδο, χωρὶς ἀφορμὴ, ἐκυρίευσε τὴ Μεγαλόπολη. Τότε ὁ Φιλοποίμην ἐπολέμησε μέ γενναιότητα καὶ αὐταπάρνηση. Κατάφερε νὰ σώσει ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίᾳ πολλὰ παιδιά, γυναῖκες καὶ μεγάλους, καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσει στὴ

Μεσσηνία.

Συμμετεῖχε καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους ἀγῶνες καὶ ἀναδείχθηκε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀριστοὺς Ἕλληνες στρατηλάτες.

Οἱ Ἀχαιοὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐξέλεξαν Ἴππαρχο καὶ ἀργότερα στρατηγὸ τῆς Ἀχαικῆς Συμπολιτείας.

Γιὰ τὴν πολὺτιμη προσφορά του, μετὰ τὸ θάνατό του (183 π.Χ.), ἐστήθηκε μεγαλόπρεπο μνημεῖο στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του καὶ ἀνδριάντες στοὺς Δελφούς καὶ ἄλλες πόλεις. Ἔλεγαν: Ἔφυγε ἐκτελευταῖος Ἕλληνας!

Τό καναρινάκι πού τραγουδοῦσε παράφωνα

Ὁ Ἄετός γιόρταζε φέτος τὰ τεσσαρακοστά του γενέθλια καί ὅλα τὰ πουλιά θά ὀργάνωναν μιά ἐπίσημη ἐκδήλωση, γιά νά τιμήσουν τό Βασιλιά τους, πού πέτυχε τήν ἀνανέωση τοῦ ράμφους καί τοῦ φτερώματός του καί πήρε παράταση ζωῆς γιά ἄλλα τριάντα χρόνια! Μεγάλο γεγονός!

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σχολείου τῶν Πουλιῶν στήν ἐκδήλωση αὐτή θά τοῦ ἀφιέρωνε τήν *ποιμενική συμφωνία* τοῦ Μπετόβεν καί στό τέλος, ἕνα χαρακτηριστικό πουλί θά τραγουδοῦσε σόλο πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλιά.

Ἡ κυρία Ἀηδόνα, καθηγήτρια τῆς Μουσικῆς, ἐξετάζει ἕνα ἕνα τὰ πουλιά τῆς χορωδίας, γιά νά ἐπιλέξει τό ἰκανότερο.

– Πρόσεξέ με καλά, λέει στό καναρινάκι. Σοῦ δίνω τή νότα λά. Πές μου ἕνα σόλ.

Πάσχισε τό ταλαίπωρο, μά ἔβγαλε ἕνα βραχνό ἀπροσδιόριστο ἦχο.

– Χά, χά, χά... Τί παραφωνία! Ἕνα τραγουδιστό γέλιο ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ ἀηδόνια καί τίς καρδερίνες.

– Πήγαινε στή θέση σου! Ὑστερα ἀπὸ τόσες ἀσκήσεις σολφέζ καί τόσες τρίλλιες πού κάναμε, μόνο αὐτό δέν περίμενα νά ἀκούσω, εἶπε ἀπογοητευμένη ἡ καθηγήτρια. Ἀλλά δέ θά χάσω ἄλλο χρόνο μαζί σου. Θά κάνουμε σήμερα καί λίγο dictée. Σὰς δίνω τή νότα *μί*. Θά παίξω στό φλάουτο μιά μελωδία κι ἐσεῖς θά τήν καταγράψετε στά πεντάγραμμά σας.

Σέ χρόνο ρεκόρ τὰ ἀηδόνια παρέδωσαν τὰ τετράδιά τους καί πήραν «Ἄριστα, δέκα». Σέ λίγο κι οἱ σπίνιοι κι οἱ καρδερίνες κι οἱ κορυδαλλοί. Καί δυό τρία καναρινάκια καί ἀσθμαίνοντας μερικά κοτσύφια.

Εὐχαριστημένη ἡ καθηγήτρια, δέ χόρταινε νά βάζει καλούς βαθμούς. Ἐννέα, ὀκτώ κι ἕνα ἑφτά μόνο στό τζίτζικα, πού ἔφτασε τελευταῖος!

– Τελειώσαμε; φώναξε κελαρυστά.

Μέτρησε τὰ τετράδια. Ἔλειπε ἕνα. Κατάλαβε.

Πῆγε κοντά στό καναρίνι... Καί τί νά δεῖ; Εἶχε γράψει μόνο τίς μισές νότες κι ἀπ' αὐτές ἐλάχιστες ἦταν οἱ σωστές.

Δέν ἦταν συνηθισμένη σέ λάθη ἡ κυρία Ἀηδόνα. Αὐστηρή στά φάλτσα, ἀπέκλειε ἀπὸ τή χορωδία κάθε μὴ ὠδικό πτηνόν. Καί τόν τζίτζικα χαρακτηριστικά τόν εἶχε δεχθεῖ, μόνο γιά ἰσοκράτημα. Γι' αὐτό, σήμερα ἦταν ἔξω φρενῶν.

– Κάτω ἀπὸ τή βάση! φώναξε. Πρῶτη φορά μοῦ συμβαίνει αὐτό. Καναρινάκι χωρίς μουσικό αὐτί στή χορωδία μου! Τέτοια πουλάκια εἶναι ἄχρηστα! Εἶναι μόνο γιά τό κλουβί!

– Μανούλα μου! φώναξε μέ τρόπο τό καναρινάκι. Καί τὰ ἄλλα πουλάκια τῆς χορωδίας τό συμπόνεσαν.

Ἄλλά τό καναρινάκι εἶχε μειονεκτήσει. Πέταξε γρήγορα στή φωλίτσα του, κούρνιασε ζωηρό μέσα καί δέν τραγούδησε καθόλου μέχρι τό βράδυ. Οὔτε τό καναβούρι του ἔφαγε, καί στή μανούλα του εἶπε ὅτι πονοῦσε ἡ κοιλίτσα του.

– Εἶμαι ἄχρηστο... μονολογοῦσε κι ἔκλαιγε στά κρυφά. Ἄχρηστο, παράφωνο καί ...γιὰ τό κλουβί!

Στό μεταξύ, ἡ κυρία Ἀηδόνα ἀποφάσισε νά ἐνημερώσει τή Διευθύντρια, τή σοφή Φιλόλογο κυρία **Κουκουβάγια**, πού σέ λίγο ἔφερεν τό θέμα στό Σύλλογο τῶν καθηγητῶν.

– Κύριοι, συναδελφοί, θέλω τήν προσοχή σας, ἄρχισε σοβαρά. Ἐχομε ἕνα ἀσυνήθιστο θέμα. Πρόκειται γιά τό τάδε καναρινάκι, πού χαρακτηρίζεται ὡς ἀνεπίδεκτο μαθήσεως. Τό ἐρώτημα εἶναι: Θά παραμείνει στή χορωδία; Καί ποιά ἀξία μπορεῖ νά ἔχει ἕνα καναρινάκι παράφωνο; Δεδομένου ὅτι ἕνα καναρίνι δέ φημίζεται γιά τίποτα ἄλλο... Θά ἤθελα τή γνώμη σας.

Άνασκάλεψαν για λίγο τή μνήμη τους οί νοήμονες καθηγητές. Ή αλήθεια είναι οτι παραφωνο καναρινάκι δέν είχε ξαναπεράσει από τό Σχολείο τους.

Τή σιωπή τήν έσπασε ο κύριος **Πελαργός**, καθηγητής τής Ρυθμικής Γυμναστικής, πού είχε κύρος μέσα στό Σύλλογο. Στηρίχθηκε στό ένα του πόδι καί άρχισε:

– Έγώ ένα περιστατικό έχω νά σάς πώ. Άκούστε το καί κρίνετέ το. Κάναμε άσκήσεις βάδην. Τό καναρινάκι καθυστερούσε. Έτοιμάστηκα νά ύψώσω φωνή. Άλλά, όταν κοίταξα προσεκτικά, διαπίστωσα πώς έμενε πίσω, γιά νά κάνει πάρεα στήν πάπια, πού βάδιζε στραβά λόγω φυσικής άναπηρίας! Συγκινήθηκα καί σάπασα. Αυτό έχω νά σάς πώ.

– Έυγε στό καναρινάκι, είπαν μέ ένα στόμα όλοι οί καθηγητές.

Κι άμέσως ζήτησε τό λόγο ή κυρία **Δεκαοχτούρα**, καθηγήτρια τής Άριθμητικής καί ύπεύθυνη τής τάξης, πού είπε πώς στά διαλείμματα έβλεπε τό καναρίνι νά κάθεται μέσα στήν αίθουσα, γιά νά εξηγήσει μέ ύπομονή τίς άσκήσεις στόν κακόμοιρο τό μπουφο, πού δέν ήξερε καθόλου νά κάνει λογαριασμούς.

Καί ή κυρία **Παγώνα** θυμήθηκε πώς στά Καλλιτεχνικά τό καναρινάκι καθόταν στό ίδιο θρανίο μέ τόν κόρακα καί τόν βοηθούσε στή ζωγραφική. Γιατί ο καθημέμος δέν τά κατάφερνε καθόλου στίς άναμείξεις χρωμάτων καί τά έβαφε όλα μαύρα καί άχαρα!

Παρόμοια άνέφεραν καί ο κύριος **Δρυοκολάπης**, καθηγητής τής Χειρουργικής κορμών δέντρων καί ή κυρία **Όρτύκη**, ή Μετεωρολόγος. "Όλοι κάτι είχάν νά πούν γιά τήν καλοσύνη του μικρού καναρινιού.

Στή συζήτηση έδωσε τέλος ή πολύπειρη Διευθύντρια, ή κυρία **Κουκουβάγια**.

– Κύριοι συνάδελφοι, είπε, σήμερα ένα μικρό πουλάκι χωρίς ιδιαίτερες επιδόσεις, άκόμη καί στόν τομέα πού έπρεπε νά πρωτεύει, δίνει μαθήματα άγάπης σέ μάς τούς σοφούς καί καταξιωμένους στό χώρο μας καθηγητές. "Ένα καναρινάκι άδικημένο στή φωνή, μά άξιοζήλευτο στό ήθος.

"Έχω τή γνώμη, συνέχισε, οτι τέτοιοι μαθητές είναι τό στολίδι του Σχολείου μας. Καί πρέπει όχι νά τούς τιμωρήσουμε, αλλά νά τούς άμείψουμε! Γιατί όχι καί νά τούς προβάλλουμε; "Όλοι κούνησαν τό κεφάλι τους συμφωνώντας.

–Προτείνω λοιπόν, τό καναρινάκι νά μήν πάρει μέρος στό τραγούδι. "Όμως, νά είναι αυτό πού, στό τέλος τής έκδήλωσης γιά τό Βασιλιά, τιμητικά θά εκπροσωπήσει τό Σχολείο μας. "Άς μήν τραγουδήσει, άς άπαγγείλει ένα ποίημα.

Θά παρακαλέσουμε τόν κύριο Παπαγάλο νά του τό διδάξει.

"Όλοι χειροκρότησαν τή συνετή σκέψη καί ή συνεδρίαση έληξε.

Ή κυρία Άηδόνα, μετανιωμένη γιά τήν άυστηρότητά της καί εύχαριστημένη μέ τήν τροπή, πού πήραν τά πράγματα, θά άνακοίνωνε τήν άπόφαση στή χορωδία.

Στολισμένο μέ ένα κόκκινο φιόγκο στό λαιμό, τό μικρό καναρινάκι στή μεγάλη γιορτή άπήγγελλε ένα ποίημα γιά τή μεταξύ μας άγάπη. Τό καταχειροκρότησαν.

Καί τά πουλάκια τής χορωδίας, τά περήφανα άηδονάκια καί οί καρδερίνες, οί σπίννοι, οί κορυδαλλοί καί τά κοτσύφια, μάθαιναν πώς τό **πίο δύσκολο καί τό πιο όμορφο πράγμα στόν κόσμο δέν είναι νά πρωτεύει κανείς στή φωνή αλλά στήν άγάπη.**

Νεφέλη

